

SZILÁGY SOMLYÓ

MEGJELENIK HETENKÉNT

Előfizetési díj

Egy évre 10 Pengő, 1/2 évre 5 Pengő, 1/4 évre 2-50 P.
számonként 20 fillér.

Társadalmi és politikai hetilap

Hirdetések díjai:

Hivatalos hirdetések félhasábig 10 Pengő,
nyilttér soronként 50 fill. Állás keresők hirdetése 1 P

E város magyar népe

az első világháború nyomán támadott összeomlástól kezdve — akárcsak a trianoni szadizmus által az ország testéből idegen uralmak önkénye alá szaktított területek falvai és városai — bizonyos vonatkozásokban szintén vergődésre visszamaradt, ugynevezett „anyaország” falvai és városai is — gondokkal jött át az ó-esztendőkből az új-évekbe. Kivétel — legalább is nekünk, erdélyi résznek — jóformán csak egy új-esztendő volt: az áldott gyönyörűségi felszabadulásra következő 1941-es új-év, — akkor még első lángolásában volt mindannyiunk szívében a szabadító honvédek lépte-nyomán föllobbant és sem jó, sem balsorsban többé soha el nem alvó öröme tüzese még nem tudtuk a történelem mélyében eltakart sorsrendelésről, hogy apokaliptikus időknek — ennek a második világháborúnak — szörnyűségi hullámai a visszagyarapodó, megnagyobbodott magyar haza drága testét is az örvénylő tenger rettenetes tölcseértorka felé sodorják, ahonnan megbolydult nemzetek, népek, országok, világrészek felé dermedtően süvölt ki a vajudó új történelmi korszak kísérteties kérdése: Lenni, vagy nem lenni? A kétezeréves keresztény civilizáció vagy új, szebb idők és krisztusibb erkölcsű népek és országok életkerete lesz továbbra is, vagy pedig az új pogányság rombolja szét ezt a civilizációt, hogy csak álomnak maradjon meg az emberiség nagy történetében és minden, ami örökértéket alkotott építő kéz, fantáziáló elme, tudós agy, léleknek az Isten-gondolat mérhetetlenségében elmerülő hite, országokkal, népekkel együtt az elpusztulás halotti leple alá kerüljön, mint az ókori népek és kultúrák a sivatagi homok elterülő rétegei alá.

Ez a mi kis városunk a háborgó világtengerben csak kicsi csepp, de a csepp az egész tengert tükrözi vissza s a mának gondjaival, küzdelmeivel, meg-gondolkoztató eseményeivel, az események töprengésre indító fejlődésével, lelkileg és eszmeileg mi sem vonhatjuk ki magunkat az égő világ sorsáért való aggodalom alól, ha az isteni Gondviselés meg is kimélt bennünket mindeddig a háború fizikai tombolása alatt nyögő területek gyötrelmeitől. Ennek a rettenességében soha nem is sejtett, mostani világháborúnak az összes világrészekre kiterjedő földrajzi övezetén belül vannak területek, amelyeket lehulló bombák, gránátok, robbanó aknák, hadigépek valósággal temetővé szántottak

már, — vannak területek, ahol a hadi technika nem pusztított még, nem veszték oda emberéletek, nem omlottak össze családi tűzhelyek, ismeretlenek még a fizikai szenvedések borzalmai, ám e megkímélt területek embereinek lelke a történelem új korszakának eszörnyűségi vajudásában elpusztult területek embereinek lelkével kollektív közösségbe jut az emberiség sorsának válságra került problémája előtt, legalább is közösségbe jut azokkal, akik a kétezeréves keresztény civilizációt az emberi társadalom fejlődésében még mindig és mindörökké a legremekesebb alkotásnak és a legemberibb életformának tartják.

Ezért nem közömbös az, hogy a tenger cseppjeinek milyen az optikai fénytörése és milyen a belső lényegi összetétele, pusztító, vagy tisztító vihart rejt-e magában, mert hiszen a cseppekből lesz a tenger s ezért nem közömbös az, hogy az országok kisebb és nagyobb településein — tanyákon, falvakban, városokban — élő, helyi társadalmak lelkének milyen a lelki és idegbeli dinamikája, teherbíró és mindenre felkészült-é, avagy csüggeteg és haszontalan, milyen a szemlélete dolgok, ideológiák és események fölött és főként: milyen a hite, bizodalma legelső sorban is a saját fajtájának, nemzetének erejében és történelmi elhivatottságában. Ami a csepp és az egész nagy tenger félre nem ismerhető viszonylata egymáshoz, ugyanaz az elválaszthatatlan élő kapcsolat a tanya, falu, város néven nevezett kisebb társadalmi tömörülések és az egész, nagy, drága test — a nemzet, az ország, a haza — között.

Mi, akiknek a huszonegyesztendő idegen megszállás alatt akár megmáshatatlant, akár önként vállalt sorsrendelésből „kisebbségi” magyarság címén itt kellett együtt és egymásért élnünk a Magura-alján, tudjuk — s önérettel valljuk és hirdetjük is — hogy e kis városnak, Szilágysomlyónak magyar népe, a vasnál is erősebb türelemmel vállaltuk és viseltük akkori sorsközösségünk bizony tetézett s évről-évre, utoljára már napról-napra növekvő gondterheit, e város magyarsága kitartó volt a magyar munkában, hitt és ezerszeseesen hitt a magyarság elpusztíthatatlanságával s amikor már, vagy amikor még távoli derengés sem volt szemünk előtt a felszabadulás napfelkelte, akkor is bizodalommal és hittel kapaszkodott bele e város magyarsága abba az előtte megvilágosult tudatba, hogy a kisebbségi sorshelyzet szorításai között is magyarként kell élni, sebzett szívvel és

lerongyolódott testtel is magyarnak kell és magyarnak fog megmaradni. Ha gyáva, vagy lapuló volt közöttünk, azokat félredobtuk, de a nagy egész — egy állandó eszmei kézfogáson át — kéz a kézben, megsokasodott kitartással, dacoló bátorsággal, nem hangoskodva, de fegyelmezetten, világos öntudattal és töretlen erejű hittel vállaltunk gondot, bajt, küzdelmet, vagyoni erőben nagy fogyatkozásokat, asztalunkon mind kisebbedő kenyereket, — e kis város népe harcos munkával és hittel vállalta a kisebbségi sorsot, mert hitt és bizott önmagában, a maga erejében s a tulnyomó nagy többségnek nem az egyéni érdekek uzsorás szempontjain állott a feje, hanem az egy örök magyarság áldozatos szolgálatán. Bizonybizony Szilágysomlyó magyarsága a hozzátartozó Berettyó- és Krasznamenti derék magyarsággal együtt messze területekre átfénylő példát adott a kisebbségi huszonegy esztendő sorsverése alatt.

A felszabadulás után — a történelmi igazságszolgáltatásban megnyilvánuló eme isteni kegyelem megmutatkozása után — az ó-esztendőről új-évre újabb, most másnemű gondokat kell viselnie e város magyarságának is, erősen nagy gondjait ennek a létért-nemléért pereskedő, szörnyű világháborúnak. A kisebbségi élet területi és lélekszámbeli beszűkítettségével szemben most nagyobb területen s az összekerült szabad magyarság nagyobb számával vállalhatjuk azonban ez alkalommal a lét-harcot és ebben az egyéni és nemzeti életre menő, iszonyatos világháborúban, hiába nevezik az anyag háborújának, végeredményben mégis csak azok a nemzetek fognak győzni, amelyeknek nagyobb az anyag fölött is uralkodó erkölcsi erőszékletük.

Azok a nemzetek fognak győzni, amelyeknek polgáraiban és elaprózott területeinek, a tanyáknak, a falvaknak, a városoknak népeiben van türelem és kitartás, megvan a ma fölösleges igényekről való lemondás és az áldozatkészség, meg van minden egyes emberben a tudat arra, hogy a próbáratételeknek ezek a súlyos évei nem arra való, hogy a nemzet testét a jogtalan vagyonszerzők, kapzsi árdrágítók, áruhalmozók, uzsorások, a nehéz időknek ezek a bármilyen nemzetiségű és felekezeti arcátlan vámszedői élősdi tetvekként lepjék el. Igen, azok a nemzetek fognak győzni, amelyeknek minden polgárában elevenen él a nemzeti közösség érdek-elsőbbiségének tudata az egyén érdeke fölött, — amely nemze-

teknek egyéneiben s közületeiben van erő, akarat és elszántság ennek a közösségi tudatnak mindenáron való keresztülvitelére, — az a nemzet fog győzni, amelynek fiai a nemzetért vállalni készek akár az aszkétaságot felülmúló lemondást, testi és lelki megpróbáltatásokat, vállalni tudják a becsületet s van hitük, emberfölötti hitük né-

püknek, nemzetüknek, hazájuknak az életéhez való jogában.

Milyen megnyugtató volna elgondolni és tudni, hogy Szilágysomlyó magyar népe is — a kisebbségi élet alatt mutatott példás magatartásának természetes következményeképpen — ezzel a tudattal és lelki elhatározással lépett át az ó-esztendőből az új évbe.

(h. d.)

Báthori István*

Somlyói Báthori István a XVI. századi magyar történelem egyik legkimagaslóbb alakja. Pedig ez a század nem egy nagy magyarral dicsekedhetik, hiszen ez a század szülte a páratlan államférfiúi képességekkel rendelkező Martinuzzit; a szigetvári hőst, Zrínyi Miklóst; a lelkiismereti szabadság halhatatlan emlékü bajnokait, Meliusz Juhász Pétert, Dávid Ferencet; a magyar irodalom első igazi hőseit, Tinódi Sebestyént, a lantost; a kultura fáradhatatlan hőseit, Heltai Ferencet és ki is tudná ilyen szükre szabott helyen mind felsorolni azokat, akik e századból felsorolásra érdemesek! De, mikor mi magyarok büszkén dicsekszünk vele, ugyanakkor a lengyelek is legnagyobb fiaik közé számítják. Kortársai, lengyel alattvalói, életében mondták róla: „vagy soha ne született volna, vagy ha már született, örökké élne!” Épügy két nemzet hőse, mint a várnai csatamezőn elesett I. Ulászló, akit egyként magáénak vall a magyar és a lengyel. De Báthorira büszke egy harmadik nemzet is: az olasz. Mert az előbb erdélyi fejedelemmé lett, majd lengyel királlyá választott Báthori Itáliát egyetemén szívta magába a hamisítatlan műveltséget s szellemi kapcsolatait akkori idők neolatin szellemi központjával, Itáliával soha nem szakította meg.

Amikor 1571-ben az erdélyi rendek fejedelmükké választották, Erdély külön államisége még gyenge lábon állt. A speyeri szerződés alapján nem is fejedelme, csak vajdája lehetett volna Erdélynek, akít a Közép-Európát reprezentáló Habsburgokhoz szinte a hűség kötelezettsége köt. Öt évvel később a lengyel rendek egy Habsburg-jelölttel szemben választották meg lengyel királlyá s ettől kezdve államférfiúi bölcsességgel irányította két ország sorsát, a lengyeleket és Erdélyt. Nagy volt a trónon mint államférfi, mint politikus és semmivel volt kisebb a csatamezőn mint hadvezér. A tudomány barátja, az egyház támasza, az európai egyensúly biztosítója. Az első nagy erdélyi fejedelm s egyben az utolsó nagy lengyel király! Szerepe világtörténelmi szerep volt. Azzal, hogy ő került a lengyel trónra, megakadályozta, hogy habsburgi érdekkörbe kerüljön Lengyelország és Erdély. Évszázadokra védte meg a lengyeleket a nyugati és keleti irányból feléjük támadó erők ellen. Biztosította Erdély önálló államiségét, s ezzel lehetővé tette, hogy a magyar erdélyi állam megmentse és fenntartsa a magyar nemzeti gondolatot, a magyar szabadságot s magasra emelje a magyar kulturát. Két nemzet is sorsszerűen elhivatott államvezetőjét tiszteli benne. Amikor a lengyelek királyukká választották, így szól hozzájuk: „Minekélőtte ti engemet ezen tartományba hívtatok volna is, soha én az eledelemben s ruházatban szükségem nem láttam. Tisztességes szüléktől származván, mindenkor szereltem magam szabadságát, melyet ezután

is meg kívánok tartani. Azértis nem úgy akarok uralkodni, mint valami képzelt, vagy festett, hanem mint valóságos király. Aki a jóknak jó, a rosszaknak pedig rossz fogok lenni.”

Száznegyven évvel ezelőtt Budai Ferenc a maga történelmi lexikonában így ítélte róla: „Minden poétai nagyítás nélkül is el lehet mondani, hogy Lengyelország Báthorihoz hasonló királyt igen-igen keveset mutathat. Egyéb számlálhatatlan jótéteményei között neki köszönheti Lengyelország Tatárország felől való határának megnépesedését és a kozákok emberekké való formáltatását. Azon virtus sain kívül, melyeket a már feljebb mondotakból ki lehet hozni s érteni, meg volt őbenne az ételben, italban, ruházatban való maga mérséklése a kérkedékenységtől, maga mutogatásától való idegenkedés, a nyájasság, nyelvének hatalmában való tartása, a rágalmazóknak s hizelgőknek egyforma gyűlölése. A dolog felől való ítélletét ritkán hibáztatták meg az indulatok. Ami testét nézi: középszerűnél magasabb, csontos és olyan köpös, amit sokan négysegűnek hívnak; fekete haja, barnás-piros színe, háts orra, mindenképpen pedig a reá nézőkben tisztelet gerjesztő ábrázata, s tekintete volt”. Klasszikusan tömör jellemzés ez. Báthori személyét nemhogy kisebbitené, de egyre növeli az őt tőlünk egyre távolabbi múltba vivő idő...

Asztalos Miklós.

* Ezt a rövid, ám tömör tanulmányt, amely minket közelről érdekel, az Új Magyarság karácsonyi számában adta le a szerző. A világtörténelmi nagysággá emelkedett Báthori István Szilágysomlyó szülőtte, akinek emlékét a béke-idők eljöveteleivel ideje volna szoborral megörökíteni idehaza.

A Szilágysomlyói légoltalmi önvédelmi szervezet esküje

A m. kir. minisztérium 4740—1943 M. E. számú rendeletével elrendelt Légoltalmi Liga valamennyi tisztviselője, oktatója, valamint az önvédelmi házcsoportparancsnokok, helyettes parancsnokok és a II. csoportba sorolt vagyontárgyak parancsnokai, helyettesei és segélyosztály-parancsnokai ünnepélyes keretek között 1943. december 30-án délelőtt 12 órakor a Bem téren tettek a város légoltalmi parancsnoka, Vicze István m. kir. rendőrkapitány, a rendőrkapitányság vezetője előtt esküt.

Az ünnepély sorrendje a következő volt:

1. A Himnusz énekelte a jelenlevő közönség.
2. Elnöki megnyitó: tartotta dr. Udvarny József polgármester, a város légoltalmi vezetője.
3. Az eskütételre vonatkozó miniszteri rendeletet ismertette Tötös János m. kir.

rendőrségi hivatali főtiszt, a légoltalmi liga helyi csoportjának titkára.

4. Az eskütétel: Vicze m. kir. rendőrkapitány légoltalmi parancsnok vezetése mellett.

5. A légoltalmi parancsnok ünnepi beszéde: tartotta Vicze István m. kir. rendőrkapitány, légoltalmi parancsnok.

6. Szózat: énekelte a közönség.

Az eskütételen összesen 419 házcsoportparancsnok, helyettesparancsnok, illetve segélyosztály-parancsnok vett részt.

A hűséges munka jutalma.

Meleg és lelkes ünnepség színhelye volt a múlt napokban Érszöllös község. Az ünnepélyesen megjelent maga báró Jósika János, főispán is, amint titkára, dr. Fehér József, továbbá Horváth Gábor, vármegyei gazd. felügyelő és dr. Nyirjessy Gyula, tasnádi járási főszolgabíró.

Ugyanis ezen az ünnepségen adták át id. Szőlősi György gazdasági cselédnek 43 évi hűséges, kitartó és becsületes szolgálata elismerésképpen a m. kir. földmívelésügyi miniszterim kitüntető oklevelét és 150 Pengő jutalmat.

A kitüntetett, aki különben magyarkezezi szilágysági hétszilvafás nemes, középirtokos családból jutott zselléri sorsba, ma 66 éves, amelyből 43 évet töltött gazdasági szolgálatban dr. V. Szabó Lajos és birtokelődje, hettyei Hettyey Gyula, császári és királyi kamarás uradalmanak szolgálatában.

A környékből összeverődött közönség és az összes gazdasági cselédek megtöltötték a fel-díszített iskola-termeget. Az ünnepséget a Hisszekegy és Himnusz eléneklése után Gagyí István, helybeli főjegyző nyitotta meg. Dr. Nyirjessy Gyula, főszolgabíró lelkes szavakkal emelte ki a kis emberek nagy teljesítményeit, melyeknek igazi ellenértéke csak a tiszta lelkiismeret és a megbesülés, melyet a Haza sohasem felejt el. Horváth Gábor, vármegyei gazdasági főfelügyelő rámutatott arra az éber figyelemre és igazságosságra, amellyel a magyar kormány mindenegyes érdemre gondot fordít, nem felejtkezvén meg a zsellérházban lakó Szőlősi György parádés kocsisról sem, aki 43 éven át adta tanujelét a hűséges, kitartó alkalmazott elismerésre méltó munkájának.

Báró Jósika János, főispán buzdító szavaira mégis elérékenyült az öreg Szőlősi György s keresetlen, magyaros, hangos szóval mondotta el, hogy mindég bizott a becsületben és az igazság eljöveteleiben, de hogy ilyen kitüntetés érje s éppen a vármegye első ura személyesen hozza el neki a becsület jutalmát, azt sohasem képzelte. A becsület s az érte járó oklevél egyetlen vagyona, amit azonban megbecsül, sőt unokái is meg fognak becsülni.

Különösen feltűnt az ünnepségen, hogy a jelzett uradalom cselédei mind 15—20 éve szolgálnak megszakitás nélkül, ami bizonyára az uradalomnak és tulajdonásának humánus felfogása mellett tanuskodik.

A falu életében vajmi ritkán előforduló epizód igen jó és maradandó hatást tett a falu kis embereire.

— Villamoshegesztő tanfolyam vidékiek számára. A Magyar Műszaki Szövetség kéthetes villamoshegesztő tanfolyamot rendez vidéki hallgatóság számára. A tanfolyam tájékoztatóját megküldi a Szövetség oktatóműhelye, Budapest, VI., Liszt Ferenc-tér 11.

Előfizetőinkhez és olvasóinkhoz.

A „Szilágysomlyó“ átszervezés alatt áll.

Legelőbb is ez a szavunk: bejelentéssel tartozunk a „Szilágysomlyó“ előfizetőinek és olvasóinak, azoknak, akik e lap régebbi, virágzó életében még saját szemekkel helyi és nemzeti szükségességet láttak, vagy erről a szükségeségről apáik és anyáik szájából hallottak, — bejelentéssel tartozunk mindenkinek, akik előtt becse van a nyomtatásban megjelenő, tiszta szándéku és tiszta erkölcsű, bátor magyar szónak.

Bejelentjük, hogy a „Szilágysomlyó“ átszervezés alatt áll. Ez a munka még nincs befejezve, mert hiszen a mai súlyos körülmények között bármily kiterjedelmű lap anyagi és szellemi átszervezése nehéz s időt és munkát követel.

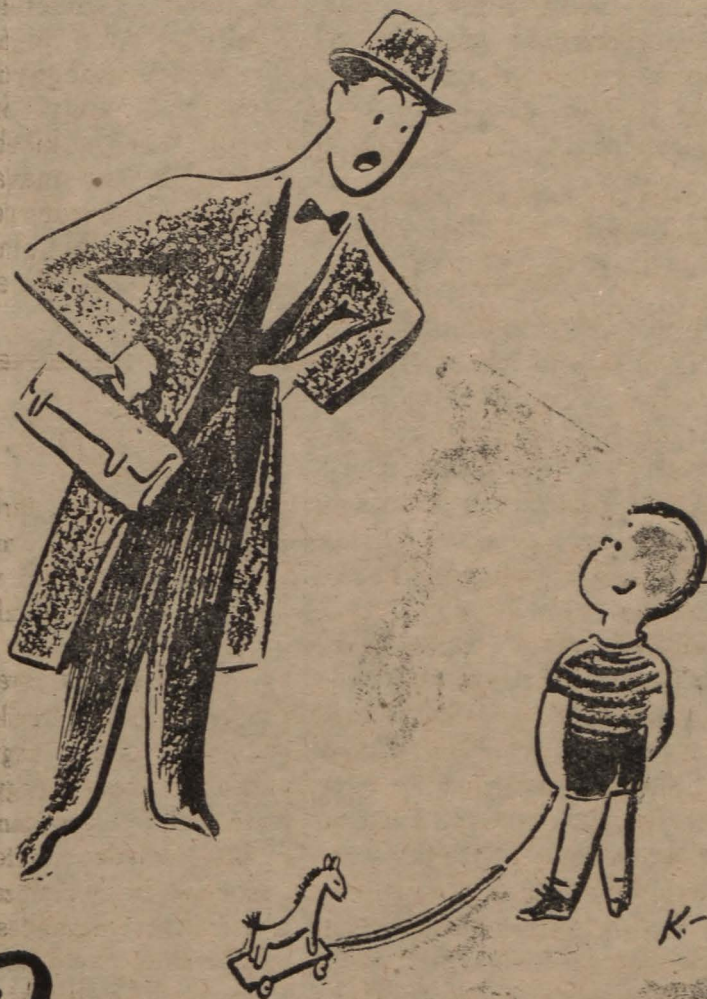
Azt akarjuk, hogy a „Szilágysomlyó“nak ez a teljes átszervezése fölfrissülés legyen s megnyugvás azok számára, akik napvilágra hozzák és megelégedés azok részére, akik olvassák.

A „Szilágysomlyó“t vissza akarjuk adni annak, ami volt: az ujságírásban erőteljes, lendületű sajtóterméknek, — a magyarság és az ország szolgálatában becsületes, megbízható közéleti fegyvernek, — e kis város s vidéke és a Szilágyság területén pedig a hűséges, önzetlenül munkálkodó, mindenki által szívesen látott gyermeknek.

A „Szilágysomlyó“ ezzel az új esztendővel a 62. évébe lépett. Egy lap életében magas, szinte szinte ritka kor. Nemzedékek után nemzedékek szállottak a sirba, ez a kis lap azonban megmaradt, e város szeretetében és olvasóink barátságában.

A „Szilágysomlyó“ történelmet jelent a város, sőt a megye életében, — Triánon előtt és Triánon után az örök magyar hűség pillanatig félre nem álló, harcok eszköze volt az itteni magyarságnak, — szükség volt rá, mert a város és környéke magyar népe ezen keresztül nyert lélekzetet és ezen keresztül jutott el a nyilvánosság számára kimondott szó lehetőségéhez és bizonyos, hogy az itteni magyarságnak a mai és az elkövetkező időkben legalább is olyan szüksége lesz a lap erőteljes életére, mint hatvankét esztendőn keresztül volt, bizony sokszor szintén súlyos megpróbáltatások időkben, csak a román megszállás attól huszonegy év alatt is, amikor ez a lap az első bátor kimondott magyar szó volt és — bizony kérdés nélkül mondhatjuk meg — hétről-hétre bátorító és föl-villanyozó injekció volt a csüggedő és bátortalanok lelke számára.

Beismerjük, hogy szükség van a lap átszervezésére és fölfrissült életére. Ebben dolgozunk most. Ezért akarunk anyagi és szellemi áldozatot hozni. Olvasóinktól s előfizetőinktől, a jóakaratu embe-
rektől csak türelmet kérünk. Ennek a lapnak megint hivatása magaslatán kell állania, csak türelmet kérünk jóbarátainktól.

Pista, hova letted

az elhasznált KRYPTON lámpákat?
Add elő, új TUNGSRAM lámpát: ves-
szek, a régi pedig a kereskedőnél
beváltom, pénzt kapok érte.

HIREK

Új esztendő.

Széd nem mondhatja, betű nem írhatja,
De mindünknek most egy a gondolatja,
Az új esztendő küszöbére állva
Mind, aki magyar, azt az egyet várja.

Azt az egyet. Óh ne legyen ajándék,
Ne véletlenül ráncosó sorsjáték,
Ne kegyosztónak kegyes engedménye,
Ne legyen alku, egyezés felébe.

Uristen, állíts nagy próbára érte,
Istenítélet ősl mezejére,
Adj tüzes vasat kezünkbe, hadd égjen
Megtért, próbára tett hived kezében.

Perzselje csontig markunkat a próba,
Kitűzött uton vigyük szivdobogva,
És el ne vessük kezünkből, ha éget,
Istenítélet legyen, vessen véget.

S ha nincs igazunk: szemünk is kiégjen,
Vesszen el ügyünk, sujtson le a szégyen,
Ki végig vinni próbátat nem bírja:
A föld nyiljék meg s nyelje el a sirja.

De rendelésed ha híven megálljuk,
Ha forró kezünk s szívünk feléd tárjuk
S te belé nézvé látod, hogy megtértünk:
Fogadj még egyszer irgalmadba, kérünk.

... Kaput tár ime ez az új esztendő...
Ez az év lesz-e amaz eljövendő?...
... Alázott fejünk lehajtjuk ma mélyen
Az Ur most nyíló új esztendejében.

Bodor Aladár.

— **Házasság.** Udvar Gyöngyvér, a dr. Udvar József, polgármester és neje Páskuj Erzsébet leánya, a fiatal magyar írói és hírlap-
írói nemzedéknek egyik tehetséges, ismert nevű tagja, ezévi január 4-én kötött házasságot Vincze Lajos, budapesti m. kir. főhadnaggyal Szilágysomlyón. Az egyházi esküvő a szilágysomlyói róm. kath. plebánia-templomban volt, amelyet erre az alkalomra zsuffolásig megtöltött a közönség. Az új párra az egyházi áldást dr. Hauler Pál, róm. kath. esperesplebános adta igen szép, emelkedett hangú beszéd kíséretében.

— **Hivatalvizsgálat a városházán.** Dr. Gazda Endre, a vármegye alispánja 1943. évi december hó 29-én tartotta meg a szilágysomlyói polgármesteri hivatalban a rendes évi hivatalvizsgálatot, amely kiterjedt a közigazgatás minden ágazatára. Az alispán kíséretében voltak: dr. Ruzska András, tb. főzolgabíró, vármegyei II. főjegyző, dr. Szabados László, tb. főzolgabíró, vármegyei aljegyző, vitéz Bencze József, a vármegyéhez rendelt belügyminiszteri számvevőség főnöke és Szilágyi János, vármegyei számvizsgáló. A hivatalvizgá-

lat megállapította, hogy a város közigazgatása teljesíti kötelességét, színvonalon áll, sőt több ágazatában kimagasló eredményt ért el. *Gazda* Endre, alispán a hivatalvizsgálat végén elismerő szavakat intézett a város tisztviselői karához.

— A segédhivatali tisztviselők vármegyei csoportjának közgyűlése. A Segédhivatali Tisztviselők Országos Egyesületének szilágysomlyói csoportja Zilahon, ezévi január 6-án délután 4 órakor tartotta rendes évi közgyűlést a vármegyei irattár helyiségében *Czirják* János, vármegyei irodaigazgató mint csoportelnök elnöklete alatt. *Czirják* János elnöki megnyitójában és beszámolójában rámutatott arra a szükséges és hasznos munkára, amelyet a Segédhivatali Tisztviselők Országos Egyesülete 1927 óta sok eredménnyel végzett a segédhivatali tisztviselők helyzetének javítása és az egyes segédhivatali tisztviselők ügyes-bajos dolgaiban való támogatás nyújtása által. A közgyűlés lelkes hangulattal vette tudomásul az elnöki és egyben elhatározta, hogy memorándumot terjeszt fel a központi egyesületi vezetőséghez azokról a kérdésekről, amelyek ezidő szerint legstürögőbben volnának orvoslandók az ország bizony sok nehézséggel küzdő segédhivatali tisztviselői javára. A közgyűlés a főtitkári és pénztári jelentéseket tudomásul vette. A tisztikar kiegészítésének és fejfrissítésének megtörténte után a közgyűlési lelkes hangulatban oszlott szét, élteve a helyi csoport elnökségét. A szilágysomlyói segédhivatali tisztviselők képviselőjében *Balog* Julia, városi tisztviselő jelent meg, akinek egy pár indítványát tárgyalta és fogadta el a közgyűlés.

— **Köszönetnyilvánítás.** Mindazoknak, akik gyermekeink január 4-i esküvője alkalmával érdeklődésükkel és jókívánságaikkal minket felkerestek, ezen az uton is hálás köszönetet mondunk. *Udvary. és Vincze-családok.*

Szövéstanfolyam a városban. Január 15-től kezdődően háromhónapos háziipari szövéstanfolyam nyílik meg Szilágysomlyón. A tanfolyamnak feladata nemcsak az lesz, hogy fehérműveknek, ágyműveknek, asztalműveknek stb. használható kender- és lenszövést tanítsa meg a tanfolyam résztvevőit, hanem hogy megtanítsa a felső ruhának való gyagjuszövést is. Értesítésünk szerint a tanfolyamra csak korlátolt számban vesznek fel növendékeket. Minthogy nemcsak a mostani, hanem az elkövetkezendő időkben is a háziipari szövéstnek fontos szerepe lesz akár az egyéni háztartások ruhaneműekkel való ellátása terén, akár pedig a piacra kerülő ruhanemű kínálatban, ennél fogva mindenképp csak saját érdekében cselekszik, ha igyekszik bejutni a tanfolyam növendékei közé. Jelenkezni a polgármesteri hivatal közellátási ügyosztályán, dr. *Sztrányay* György városi aljegyzőnél lehet. A közelebbi részletek is ott tudhatók meg.

HARCTÉRI ÜZENETEK.

Szőcs Tibor örv. üzeni a frontról barátainak és ismerőseinek: Habár nagyon messzi is de nem mulaszthatom el hogy meg ne emlékezzenek a somlyóiakról, kívánok boldog és szerencsés újévet, szolgáljon ezen pár sor egy egy névre szóló üdvözetet. Majd a boldog viszontlátás alkalmával ugyanezt szóval is. Addig is sok sok üdvözetet küld az Oroszmezőkről.

— Magyarország Főméltósága Kormányzója Budapesten, 1943. évi december hó 11. napján kelt legfelsőbb elhatározásával az alább felsoroltaknak a Nemzetvédelmi Kerestet méltóztatott adományozni: *Máté* Lajos református lelkész Szilagyborzás. *Dr. Mezey* Mihály tanügyi titkár Kolozsvár. *Müller* Béla gazdálkodó Tasnád. *Nádudvary* Jenő erdőhivatali vezető Szilágysomlyó. *Oszvát* József földműves Szilágynagyfalu. *Papp* Ferenc kárpitos Tasnád. *Papp* László ny. szeszgyári ellenőr Érmindszent. *Petrikás* László pénzügyőri fővizsgáló Tasnád. *Rózsa* Ferenc mészáros Zilah. *Szász* István tisztviselő Szilágysomlyó. *Szász* József kereskedelmi utazó Szilágysomlyó. *Székely* Béla György Máv. órabéres Tasnád. *Székely* Imre földműves Szilágynagyfalu. *Tolnay* Mihály törvényszéki irodafőosztályvezető Szilágyolompért. *Torkos* Ferenc földműves Szilágynagyfalu. *Tőtös* János m. kir. rendőrhivatali főosztályvezető Szilágysomlyó. *Zoltán* Béla székesfővárosi üzemi ellenőr Selymesilosva.

Városi Mozdószínház

Január 8 9-10.

Az első milliós magyar film.

A varieté csillagai

Amerikai méretű pazar kiállítás!

Remek szereposztás!

Január 11. Csak 1 napig! Kedd.

Pénz beszél

Csepreghy Jenő vígjátéka.

Január 12-13. Szerda-csütörtök.

A legszebb Francia film:

Ingovány

Abel Gance csodálatos filmregénye.

FIGYELEM: Előadásainkat hétköznapokon 6 és 8, vasárnap és ünnepnapokon 3, 5 és 7 órakor kezdjük.

Pénztárosnöt

4 középiskolai végzettséggel felvesz
KISS JÓZSEF gyógyszerháza.

Elsőosztályú csemegeszőlő kapható

Kerekes Istvánnál

P. Szathmáry Károly u. 12.

A krasznai kir. járásbiróság mint
telekkönyvi hatóság.

5072—1943, tkvsz.

Árverési hirdetmény kivonat

A telekkönyvi hatóság a krasznai kir. járásbiróságnak Pk. 354-4-1943. számú végzése alapján a 18.900-1941. I. M. sz. rendelet 3. §-ának megfelelően *Koszté* László, illetve *Koszté* László a *Tivadar* fia *Tik* örökösök nevében vezetett és öröklés folytán magyar állampolgárságukat nem igazoló *Koszté* Florián, *Koszté* Mária, *Koszté* Jánosné, *Koszté* János és kiskorú *Koszté* Péter tuzsattelki lakos örökösökre háramlott, Tuzsattelke község határában fekvő alábbi erdő és mezőgazdasági ingatlan illetőségeinek bírói árverés útján történő eladását rendelte el.

Az árverésre kerülő Tuzsattelke község határában elfekvő és *Koszté* László, illetve *Koszté* László a *Tivadar* fia *Tik* nevében vezetett ingatlanok és illetőségek megjelölése és kikiáltási ára.

77. tkv. szám, 36/2 hrszám a szántó a Bel-sőségben, 4 hold és 1200 n. ö, 8/15 tulajdoni arány, 640 P. kikiáltási ár mellett, B. 2. 3.

419. tkv. szám, 144. hrsz. a kaszáló a Ponor dűlőben 200 n. ö, 5/16 tulajdoni arány, 10 P. kikiáltási ár mellett, B. 1. 3.

85. tkv. szám a. a közös urbéres erdőből 1965/258036 rész, 10/24 tulajdoni arány, 555 P. kikiáltási ár mellett, B. 4. 6. 14, 24.

85. tkv. szám a. a közös urbéres legelőből 56/7616 rész, 10/24 tulajdoni arány, 69 P. kikiáltási ár mellett.

140. tkv. szám a. a közös urbéres erdőből 847/258036 rész 4/12 tulajdoni arány 13 P. kikiáltási ár mellett, B. 1. 7.

140. tkv. szám a. a közös urbéres legelőből 24/7616 rész, 4/12 tulajdoni arány, 10 P. kikiáltási ár mellett, B. 1. 7.

Az árverést 1944. évi március 4. napján délelőtt 11 órakor Tuzsattelke község házában fogják megtartani.

Az árverésre kerülő ingatlanok a kikiáltási ár kétharmadánál alacsonyabb áron nem adhatók el.

Bánatpénz a kikiáltási ár 10%-a, melyet a magasabb ígért ugyanannyi %-ára kell kiegészíteni.

Kraszna, 1943. évi december hó 9. napján.
Dr. Szilágyi Béla s. k. járásbíró.

A kiadmány hitelével:

Asztalos s. k.
tkv. vezető.

Vételnél,
vagy eladásnál,
a „Szilágysomlyó“ hirdetési
eredményre vezetnek!